

-AP

OKRESNÍ SOUD PRAHA - VÝCHOD

Na Poříčí 1044/20, 112 97 Praha 1

Tel.: 221 729 311 (399), Fax.: 257 005 060

e-mail: podatelna@osoud.phav.justice.cz, ID datové schránky: zyaabwu

Naše značka: 43 Si 217/2020

XXXXXXXX

Vaše značka: ///

Vyřizuje: XXXXXXXXXXXXXXXXX

Dne: 7. prosince 2020

Informace dle zákona č. 106/1999 Sb.

Vážený pane XXXXXXXXXXX,

ve shora uvedené věci Vámi požadované rozhodnutí v anonymizované podobě.

S pozdravem

Mgr. Jana Stejskalová, v. r.
předsedkyně Okresního soudu Praha – východ

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud Praha-východ rozhodl v hlavním líčení konaném dne 6. srpna 2020 v Praze samosoudkyní JUDr. Mgr. Lenkou Haštabovou, Ph.D.,

takto:

Podle § 226 písm. a) trestního řádu se obžalovaný

[celé jméno obžalovaného],

[datum narození] v [obec], okres [okres], trvale bytem [adresa obžalovaného], okres [okres],

zprošťuje obžaloby KSZ [obec], sp. zn. KZV [číslo], pro skutek spočívající v tom, že

dne 18.5.2019 v době kolem 14:30 hodin na silnici [číslo] v místě přibližně 150 metrů za dopravní značkou označující konec [územní celek], tedy v okrese Praha- východ, měl reagovat na dopravní situaci vzniklou na zmíněné komunikaci zastavením dvou automobilů v témže místě vedle sebe, což ji přechodně činilo ztíženě průjezdnou, tím, že měl úmyslně aktivovat zvukovou výstražnou signalizaci jím tehdy řízeného automobilu značky BMW [registrační značka] slovně urážet tam přítomného poškozeného [příjmení] [jméno], [datum narození], pohybujícího se u stojícího automobilu značky Mercedes, vyzývat ho k uvolnění komunikace, slovně dávat najevo příslušnost k Policii ČR, přitom měl vystavit pohledu poškozeného expanzní samonabíjecí pistoli značky Ekol ráže 9mm s výrobním číslem EFC1390390 vzhledem zaměnitelnou s běžnou střelnou zbraní, dále předmět vzhledem odpovídající služebnímu odznaku a v době, kdy poškozený měl přistoupit až k vozidlu obviněného, uchopit zmíněnou pistoli a uvnitř vozidla ji na vzdálenost několika metrů namířit na tělo poškozeného, což měl činit s úmyslem vyvolat u něj obavu z možného útoku proti jeho životu a také sjednat si tím uvolnění průjezdu tím místem, a takto měl jednat s vědomím, že nejsou splněny zákonné podmínky, aby jako příslušník Policie ČR v době mimo službu prováděl úkon v rámci jeho pravomoci ve smyslu § 10 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR (v platném znění), neboť není bezprostředně ohrožován život, zdraví, svoboda osob nebo majetek, a také nejsou splněny zákonné podmínky pro použití hrozby namířenou

střelnou zbraní podle § 52, písm. n) citovaného zákona, tedy ani její napodobeninou, neboť nebyla ohrožována jeho bezpečnost ani jiné osoby, nebyl ohrožen majetek ani veřejný pořádek,

čímž měl dle podané obžaloby naplnit skutkovou podstatu přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1, písm. a) trestního zákoníku, a přečinu nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1, 2, písm. c) trestního zákoníku,

neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán.

Odůvodnění:

- 1.) Obžaloba Krajského státního zastupitelství v Praze kladla obžalovanému za vinu, že se dopustil shora popsaného trestného činu.
- 2.) Obžalovaný v hlavním líčení uvedl, že projížděl ve vozidle značky BMW se svými dvěma dětmi obcí [obec], když před sebou viděl prudce se otáčející vozidlo značky Mercedes. Nevěnoval tomu příliš pozornosti, ale upozornily ho na to děti. Pak jel dál, až dojel k zatáčce za obcí, kde ve vozovce vedle sebe stála dvě auta, asi 1,5-2 m od sebe. Jedno vozidlo bylo v pravém jízdním pruhu, druhé v protisměru. Řidiči na sebe křičeli něco z okénka. Obžalovaný za nimi zastavil ve vzdálenosti asi 5-6 m. Chvilí čekal, myslel, že si jen něco domlouvají. Pak ale poškozený, řidič Mercedesu, tedy vozidla v protisměru, vystoupil z auta, šel k okénku řidiče druhého auta a začali na sebe něco křičet. Obžalovaný zatroubil, bylo to asi 20-30 sekund poté, co na místo přijel. Poškozený k obžalovanému popoběhl nebo šel rychle, stoupl si asi 1-1,5 m od okénka řidiče automobilu obžalovaného a nahnul se k němu, přibližně jako při silniční kontrole. Začal na obžalovaného vulgárně pokřikovat, zda má nějaký problém. Obžalovaný se ho zeptal, co tam dělá a poškozený mu řekl, že druhý řidič mu nedal přednost. Obžalovaný mu řekl, že neví, co se mezi nimi stalo, ale o kilometr dál je benzínová pumpa, kde si vše mohou vyříkat, aniž by překáželi provozu. Poškozený stále něco křičel. Obžalovaný mu řekl, že pokud se mu něco nelíbí, mohou se všichni tři sebrat a popojet na místní oddělení policie do [anonymizována dvě slova] [příjmení] za jeho kolegy a tam vše vyřešit. Poškozený se ho zeptal, jestli je tedy policista a že v tom případě by měl celou věc řešit. Obžalovaný mu odpověděl, že neví, co se mezi nimi stalo, takže to nemůže řešit, a vyzval ho, aby uvolnil komunikaci. Poškozený stále něco křičel, takže se pak navzájem posílali, „do neslušných otvorů“; byly to obvyklé nadávky, kterými se častují řidiči ve stresových situacích. Neuvědomuje si, že by měl narážky na barvu pleti poškozeného. Poškozený se vrátil k automobilu, že si vše natočí na mobil, s nímž se také vrátil. Chvilí si obžalovaného také natáčel. Obžalovaný mu řekl, že na to nemá čas, že má v autě dvě děti a ať uvolní cestu. Poškozený se vrátil do automobilu, přeparkoval do svého jízdního pruhu, čímž uvolnil vozovku a obžalovaný odjel. Z druhé strany čekal autobus, také nemohl projet, možná troubil. Ve zpětném zrcátku pak viděl, jak spolu poškozený a druhý řidič něco řeší, ale už ho to nezajímalo. Celé to trvalo asi půl minuty. Během incidentu nikdo jiný nevystoupil. Za čelním sklem měl parkovací kartičku policie. Služební průkaz s sebou měl, je možné, že byl položený na sedadle spolujezdce. Služební zbraň s sebou neměl. Měl s sebou plynovou zbraň, tu vozil uloženou v pouzdře mezi sedačkou a středovou konzolí. Z místa, kde stál poškozený, musela být vidět, i když to nebyl úmysl. Vozil ji tak vždy, protože se jinam nevešla. Během incidentu ji ale nevytáhl. Za 15 let své služby u policie služební zbraň nikdy nepoužil, neví tedy, proč by měl zbraň použít pro řešení soukromého sporu, navíc před svými dětmi. Jeho syn chce být policista, je pyšný, že jeho otec byl policista, takže by mu jednáním popsaným v obžalobě obžalovaný zkazil jeho ideály, což by nikdy neudělal. Kromě dětí s ním v autě nikdo nebyl. Zda ve dvou autech byly i další osoby, obžalovaný neví. Poškozeného viděl ten den poprvé. Poškozený si vše mohl vymyslet ve vzteku, že s ním věc nechťel hned řešit, příp. mohl mít spory s policií obecně již dříve, mohl být souzený. Za svou policejní kariéru se již setkal s lidmi, kteří policii nemají rádi a něco si na ně vymyslí. Obžalovaný měl na automobilu nalepené tuningové samolepky. Ke své osobě uvedl, že je v pracovní neschopnosti, předtím se živil brigádně jako řidič. Od policie odešel sám po 15 letech, neboť měl

nárok na rentu. Odchod plánoval rok a půl, v té době se snažil neudělat žádný průšvih, protože jinak by o rentu přišel. I z toho důvodu by se žalovaného skutku nedopustil.

3.) Poškozený [příjmení] [příjmení] v hlavním líčení uvedl, že dne 18. 5. 2019 jel za rodiči autem a cestou měl menší incident se svědkem. Pak se zastavili kousek za obcí, auta od sebe byla vzdálená asi 2-2,5 m. Svědek [příjmení] stál ve správném jízdním pruhu, poškozený stál z části v protisměru. Poškozený se svým autem bránil průjezdu. Poškozený a svědek se spolu bavili přes stažená okénka o předchozím incidentu, svědek se mu omluvil. Komunikace nebyla konfliktní. Za několik vteřin přijel obžalovaný. Začal troubit, otevřel dveře, vykoukl, vytáhl průkaz policie, tedy kovový odznak, a říkal, „policie, ty zmrde, vypadněte“. V tu chvíli stál poškozený venku, u dveří řidiče svého auta. Obžalovaný seděl celou dobu v autě, to od poškozeného bylo vzdáleno asi 5 m. Průkaz rozeznal, až když se k obžalovanému přiblížil. Obžalovaný stále vulgárně opakoval, že je policista a že mají odjet, na což mu poškozený řekl, že pokud je policista, má jít řešit dopravní nehodu. Obžalovaný na to reagoval rasistickými urážkami. Pak obžalovaný vytáhl zbraň. Ta byla uložena v přihrádce na místě spolujezdce, byla v pouzdře. Poškozený přímo neviděl, jak obžalovaný zbraň vytahuje z přihrádky spolujezdce, viděl jen pohyb k tomu místu; další vysvětlení by bylo, že zbraň byla v těch místech přilepená. V tu chvíli stál poškozený u kufru svého auta, tedy 2-3 m od vozidla obžalovaného; nejbližší od něj bylo přední kolo na straně řidiče. Do automobilu tedy viděl. Obžalovaný si dal pistoli mezi nohy, vytáhl ji z pouzdra a namířil ji na poškozeného. Zbraň držel v pravé ruce, průkaz v levé. Mířil přes stažené okénko, zbraň možná o několik milimetrů přesahovala hranu dveří. Poškozený se rozhodl jít pro telefon a vše natočit. Když se pro telefon vracel, obžalovaný ujel, projel mezi stojícími vozidly. Poškozený neví, proč obžalovaný neprojel rovnou. Svědek [příjmení] s obžalovaným nic neřešil, celou dobu byl u svého auta. Poškozený po celou dobu nevěřil, že jde o policistu, nenapovídal tomu vzhled vozidla. Myslel, že je to jen narkoman s plynovou pistolí, neměl proto strach. Uvěřil tomu, až když ho kontaktovala [příjmení]. V průběhu incidentu byl poškozený rozčilený. Obžalovaný musel také jednat pod emocemi, jinak by to nemohl udělat. O věci se pak chvíli bavil se svědkem [příjmení], řekl mu, že neví, co to bylo za člověka, že mává zbraní a hraje si na policistu. Věc pak hlásil policejní hlídce. Ve vozidle byl poškozený sám, svědek byl ve vozidle s manželkou, obžalovaný se dvěma dětmi. Na místě byl také linkový autobus, v průběhu incidentu stál a nemohl projet.

4.) Svědek [jméno] [příjmení] v hlavním líčení uvedl, že vše začalo tím, že přehlédl auto poškozeného, šlo o vůz značky Mercedes, které jelo na hlavní silnici. Poškozený řízení strhl a včas zabrzdil, svědek projel a všiml si poškozeného až ve zpětném zrcátku. Pokračoval dál za obec a hledal místo, kde by mohl zastavit, neboť v obci byla plná čára. Poškozený ho dojel, zastavil vedle něj, byli od sebe asi metr, stáhli okénka a začali se dohadovat. Takto se bavili v řádu desítek vteřin. Svědek se omluvil, poškozený byl slušný. Za nimi se začala tvořit kolona. Řidič prvního auta, šlo o vůz značky BMW, zatroubil, protože nemohl projet, poškozený blokoval druhý pruh. Troubení poškozeného rozčílilo, takže vystoupil a začal se s řidičem druhého auta hádat. Chvíli se o něčem dohadovali, svědek netuší o čem, ale poškozeného to muselo rozčílit, protože se vrátil a říkal, že si to musí natočit. Svědek se bál, co se bude dít, proto vystoupil a šel za obžalovaným slíbit, že auto odstaví a místo bude brzy průjezdné. Obžalovaný řekl, že to je v pořádku, byl slušný, nebyl rozčilený. Pistoli v autě nezahlédl. Nevšiml si, že by auto bylo označené jako auto policie, nevšiml si ani žádné kartičky za sklem nebo jiných nálepek na autě. Pak šel zpět k poškozenému, řekl mu, že půjdou na stranu, aby neblokovali ostatní, a věc vyřeší. Poškozený byl rozčilený, říkal, že si to musí natočit, ale do auta nastoupil a přeparkoval. Pak svědkovi říkal, že má jezdit opatrně, dotázal se ho na osobní údaje a ptal se ho, zda slyšel, co mu obžalovaný říkal a zda slyšel, že mu nadával do cikánů. Svědek ale nic neslyšel. Také poškozený říkal, že šlo o policistu a ujel z místa činu, což svědek nechápal, když na místě činu obžalovaný nebyl. Odkud poškozený věděl, že obžalovaný je policista, svědek neví. O odznaku, ani o pistoli poškozený nemluvil. Při incidentu jel ve voze značky Volvo. [jméno] s ním další osoba, ale ta by

k věci nic uvést nemohla, protože nic neviděla. V autě obžalovaného viděl nějakou ženu. Svědek měří 164 cm.

5.) Svědek [jméno] [příjmení] v hlavním líčení uvedl, že měl službu s kolegyní. Projížděli křižovatkou ulic [anonymizováno] a [ulice], za nimi jel poškozený ve vozidle [jméno] a problikával je, aby zastavili. Když zastavili, řidič uvedl, že v [obec] u něj a jiného účastníka silničního provozu zastavilo vozidlo BMW stříbrné barvy. Řidič tohoto vozidla měl poškozenému nadávat do cikánů i jinak rasisticky ho osočovat, měl máchat pistolí. Po sdělení, že zavolají policii, měl řidič říci, že už nemusejí, že on je od policie, a měl máchat pistolí. Dále uvedl, že na automobilu byly samolepky skupiny [příjmení] a že v autě byly děti, nebo alespoň dětské sedačky. Uváděl i popis řidiče, ale svědek si jej příliš nepamatuje, s popisy osob pracuje často. Poškozený opakoval, že je z toho vykořeněný, a ukazoval ruce, že se třese. Zeptali se ho na pistolí, kterou měl řidič máchat, přičemž svědek mu ukázal svou služební pistolí v pouzdře. Poškozený uvedl, že jde o stejnou pistolí. Svědkovi to přišlo nelogické, protože pistolí poznal podle rukojeti, kterou nemohl vidět, pokud měl pistolí někdo v ruce. Ptali se poškozeného také na kameru v autě, sdělil, že žádnou nemá. Poškozeného ztotožnili a řekli mu, že jednou na domluvený úkon s kriminální policií, až se vrátí, vše zadokumentují, a pokud potřebuje potvrzení, nechť se staví na služebnu. Po návratu se ptali, zda na služebně nebyl. Protože nebyl, věc zapsali jako přestupek proti občanskému soužití a proti střelivu. Svědek ví, že existují plynové pistole, které jsou podobné služebním zbraním, ale neví, o jakou jde značku. O plynové pistole se příliš nezajímá.

6.) Z protokolu o prověrce výpovědi svědka [příjmení] soud zjistil, že se žalovaný skutek měl udát na silnici o šířce 750 cm. Vzdálenost mezi vozidlem svědka (o šířce 182,3 cm) a vozidlem poškozeného (o šířce 185,2 cm) je 130 cm; vozidlo obžalovaného (o šířce 180 cm) mezi nimi projet nemohlo. Mohlo by mezi nimi projet jen v případě, že by vozidlo poškozeného stálo zcela v protisměrném jízdním pruhu. Vzdálenost mezi vozidlem svědka a obžalovaného je 960 cm. Vzdálenost mezi vozidlem poškozeného a druhým okrajem vozovky byla 280 cm.

7.) Z protokolu o vyšetřovacím pokusu soud zjistil, že bylo zkoumáno, zda je možné uložit nalezenou zbraň do přihrádky u spolujezdce. V případě, že by byla uložena v pouzdře, zbraň se spolu s dalšími uloženými věcmi do přihrádky sice vejde, ale není možné ji uzavřít. Pokud by v přihrádce věci nebyly uloženy, přihrádka by uzavřít šla. V případě, že by byla uložena na místě, které uvádí obžalovaný, poškozený by zbraň viděl ze vzdálenosti 60 cm (kterou v přípravném řízení uváděl obžalovaný), avšak nikoliv ze vzdálenosti 125 cm (kterou v přípravném řízení uváděl poškozený). Dále bylo zkoumáno, zda je možné vytáhnout z místa řidiče zbraň uloženou v přihrádce u místa spolujezdce pravou rukou, touž rukou ji vytáhnout z pouzdra a namířit z okénka dveří ven. Za pomoci obžalovaného i figuranta bylo zjištěno, že toto možné je (na fotografiích je zřejmé, že figurant se levou rukou opírá o dveře u místa řidiče, obžalovaný se drží volantů). Nakonec bylo zjištěno, že je možné, aby obžalovaný zároveň mířil pistolí z okénka a v levé ruce držel služební průkaz.

8.) Z protokolu o provedení prohlídky jiných prostor – osobního automobilu značky BMW 520, šedé barvy, [registrační značka] soud zjistil, že mezi sedadlem řidiče a středovou konzolí automobilu se nacházela plynová pistole zn. Ekol Firat titanové barvy. Z fotografie čelního skla je zřejmé, že je za ním zastrčena kartička s nápisem, „Parkoviště Pláň. Policie České republiky“ kdy nápis počínaje označením policie se nachází za částí čelního skla, které je polepeno černými puntíky, takže je špatně vidět. Vedle kartičky se nachází samolepka ve tvaru velkého kříže s nápisem, „Oldschool“. Z fotografie interiéru automobilu je zřejmé, že v přihrádce u místa spolujezdce se nacházejí věci (láhev a kabely).

9.) Z opisu Rejstříku trestů obžalovaného soud zjistil, že tento dosud nebyl soudně trestán.

10.) Ze služebního hodnocení k osc⁴ obžalovaného z 15. prosince 2017 soud zjistil, že ve všech zkoumaných oblastech bylo jeho chování hodnoceno jako standardní, většinou však jako nadprůměrné. V kolonce, „organizační schopnosti“ se ve slovním hodnocení uvádí, že při

vyhrocených zákrocích dokáže obžalovaný zachovat chladnou hlavu a vést zákrok s rozumem i citem. V kolonce „odolnost vůči zátěži“ je hodnocen stupněm 2 (tedy nadstandardní výkon) s komentářem, že je ve výkonu služby odolný proti zátěži. V kolonce „sebeovládání“ je opět hodnocen stupněm 2 s doplněním, že k občanům a kolegům se chová slušně a taktně.

11.) Ze záznamu o služebních odměnách a trestech obžalovaného soud zjistil, že tento byl roku 2010 kárně postižen za přestupek proti občanskému soužití, roku 2014 také za přestupek proti občanskému soužití a roku 2018 za přestupek proti bezpečnosti silničního provozu. Obžalovaný byl však několikrát odměněn za aktivní a příkladné plnění služebních úkolů či za splnění mimořádného nebo zvláště významného služebního úkolu. Z rozhodnutí náměstka ředitele KŘP hl. m. [obec], které se týká přestupku z roku 2014, vyplývá, že obžalovaný v nočních hodinách pod vlivem alkoholu urážel dvě osoby, s nimiž měl předtím konflikt, rasistickými nadávkami a vyhrožoval jim, že si je najde a že si je podá. Z rozhodnutí téhož orgánu, které se týká jednání obžalovaného z roku 2014, vyplývá, že obžalovaný měl vulgárně urážet policejní hlídku a stupňovat své agresivní chování poté, co přešel křižovatku mimo přechod pro chodce a byl hlídkou vyzván k prokázání totožnosti.

12.) Soud k důkazu provedl též fotografie z veřejného kamerového systému a odborné vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví balistika, avšak při posuzování skutkového stavu z nich nevycházel, neboť z ní nevyplývají žádné informace pro skutkový stav důležité.

13.) Soud je přesvědčen, že bylo provedeno dokazování v rozsahu dostatečném pro objasnění skutečného stavu věci. Po zhodnocení provedených důkazů jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti ve smyslu § 2 odst. 6 trestního řádu má soud za to, že se nepodařilo prokázat, že by se stal skutek, pro nějž byla podána obžaloba.

14.) Z provedeného dokazování vyplývá, že dne 18. 5. 2019 na místě uvedeném ve výroku tohoto rozsudku došlo k určitému konfliktu mezi obžalovaným a poškozeným. Jak obžalovaný, tak poškozený a slyšený svědek [příjmení], který byl konfliktu přítomen, uvedli, že k celému incidentu došlo proto, že vozidla poškozeného a svědka stála na vozovce vedle sebe, poškozený a svědek se z vozidel o něčem dohadovali, čímž blokovali provoz na silnici. Shoda ve výpovědích dále panuje v tom, že obžalovaný na místo přijel o chvíli později, a když zjistil, že vozovka je neprůjezdná, zatroubil, aby na sebe upoutal pozornost. V dalším se však jednotlivé verze od sebe liší. Obžalovaný uvedl, že poškozený k němu přišel, komunikovali spolu přes otevřené okénko. Padaly vulgární výrazy z obou stran, komunikace nicméně nepřekročila meze obvyklé pro komunikaci řidičů v podobných stresových situacích. Obžalovaný nejdříve poškozeného vyzýval, aby odjeli problém řešit na čerpací stanici a posléze, aby odjeli na služebnu policie a vše řešili s jeho kolegy. Tím měl poškozený zjistit, že obžalovaný je příslušníkem policie. Poškozený odešel, že jde pro mobilní telefon a vše natočí. S mobilním telefonem se také vrátil, obžalovaný mu nicméně řekl, ať uvolní cestu, že chce jen projet. To měl poškozený udělat a obžalovaný měl odjet. Verze poškozeného se od této verze značně liší. Podle poškozeného měl obžalovaný ihned poté, co zatroubil, začít poškozeného a svědka vulgárně osočovat, uváděl svou příslušnost k policii a tím si snažil sjednat průjezd. Dále měl obžalovaný vytáhnout služební odznak, poté také z přihrádky u místa spolujezdce pistoli v pouzdře. [jméno] si měl položit mezi nohy, z pouzdra ji vytáhnout a otevřeným okénkem mířit na poškozeného. V okamžiku, kdy obžalovaný měl vytahovat zbraň z přihrádky, měl poškozený dle svých slov stát cca 2-3 m od automobilu obžalovaného, u kufru svého vozidla. Poškozený si následně měl dojít pro mobilní telefon, aby vše natočil, čehož obžalovaný měl využít a z místa odjet prostorem mezi vozy poškozeného a svědka [příjmení].

15.) V hlavním líčení byl dále slyšen svědek [příjmení], který byl incidentu přítomen. Jde o osobu, která nemá žádný vztah ani k obžalovanému, ani k poškozenému, tudíž nemá žádný důvod jedné či druhé straně škodit. Jeho výpověď byla prověřována v přípravném řízení. Vzhledem k tomu, že se od své původní verze v hlavním líčení nijak výrazně neodchýlil, lze protokol z prověrky

výpovědi svědka použít též jako grafické znázornění jeho verze. Dále může soud vycházet z vyšetřovacího pokusu, který byl proveden v přípravném řízení, a z výpovědi svědka [příjmení], který přijímal oznámení poškozeného. K samotnému začátku incidentu svědek [příjmení] uvedl, že si pamatuje, že obžalovaný troubil, nepamatuje si však, že by troubení doprovázel vulgárními urážkami či sdělením, že je policistou. Vozidla poškozeného a svědka [příjmení] byla od vozidla obžalovaného stejně vzdálená, oba muži jsou přibližně stejně staří (poškozenému bylo v době skutku 33 let, svědkovi 35 let). Pokud by tedy obžalovaný s uvedenými osobami takto komunikoval, musel by to slyšet nejen poškozený, ale též svědek [příjmení]. To nasvědčuje pravdivosti výpovědi obžalovaného, který uvedl, že vulgárně začal poškozeného osočovat až v okamžiku, kdy poškozený přišel k jeho autu.

16.) Poškozený dále uváděl, že když vystoupil, od kufru svého vozidla viděl, jak obžalovaný ukazuje služební odznak příslušníka policie a vytahuje z přihrádky u místa spolujezdce pistoli v pouzdře. Podle prozkoumání výpovědi svědka [příjmení] však vzdálenost mezi vozidly byla téměř 10 metrů. Soud pochybuje, že by na tuto vzdálenost mohl poškozený rozeznat odznak policie.

17.) K možnosti pohybu, který poškozený popisuje (vyndání pistole z přihrádky spolujezdce, její vyjmutí z obalu a následné zamíření z okénka dveří u místa řidiče, a to vše jednou rukou) byl proveden vyšetřovací pokus. Z něj je zřejmé, že tento pohyb je možný. Na přiložené fotodokumentaci je však zřejmé, že jak figurant, tak obžalovaný museli při tomto pohybu udržovat rovnováhu tím, že se přidržovali jiného předmětu (obžalovaný volant, figurant dveří vozu). Soud si pak nedovede představit, jak by obžalovaný mohl učinit tento pohyb se služebním odznakem v druhé ruce.

18.) Proti výpovědi poškozeného dále svědčí další závěr vyšetřovacího pokusu. V přípravném řízení bylo zkoumáno, zda je možné pistoli umístit v pouzdře do přihrádky u místa spolujezdce. Bylo zjištěno, že je to možné jen v případě, že v přihrádce nejsou žádné další věci. Jak před započítím pokusu, tak před započítím prohlídky jiných prostor byly v přihrádce další věci uloženy. Zejména u prohlídky jiných prostor nemá soud důvod se domnívat, že obžalovaný věci do přihrádky vložil úmyslně, ve snaze výpověď poškozeného takto zpochybnit. Soud proto dospěl k závěru, že přihrádku obžalovaný, případně jiní jeho rodinní příslušníci používali k odkládání různých věcí a zbraň v pouzdře se do ní tedy nemohla vejít. Obžalovaný uváděl, že zbraň odkládal do prostoru mezi sedadlem řidiče a středovým panelem. Na tomto místě je zachycena nejen na fotodokumentaci z vyšetřovacího pokusu, ale též na fotodokumentaci z prohlídky jiných prostor. Obžalovaný u hlavního líčení logicky vysvětlil, proč pistoli ukládal v automobilu právě na toto místo. Soud má za to, že pistole se ve vozidle obžalovaného sice nacházela (obžalovaný to ostatně nepopírá), ale na jiném místě, než z nějž ji měl vyjmout. I v tomto bodě je tedy výpověď poškozeného v rozporu s dalšími provedenými důkazy.

19.) V přípravném řízení bylo zkoumáno, zda by poškozený mohl zbraň na místě, na něž ji uložil obžalovaný, vidět z pozice, kde měl stát. To bylo prověřováno ze dvou vzdáleností, a to ze vzdálenosti označované poškozeným jako jeho vzdálenost od automobilu a ze vzdálenosti, kterou uvedl obžalovaný. Ze vzdálenosti označované poškozeným zbraň vidět nebyla, ze vzdálenosti uvedené obžalovaným vidět byla. Toto posouzení závisí na subjektivním prvku. Prvým z nich byla udaná vzdálenost, která se lišila podle toho, čí verze byla prověřována. K vyšetřovacímu pokusu došlo po roce od žalované události, v paměti poškozeného a obžalovaného tak mohlo dojít k určitému zkreslení (vědomému i nevědomému). Poškozený tak mohl (i podvědomě) hledat pozici, z níž zbraň neviděl; u obžalovaného je naproti tomu takové kalkulování vyloučené, když to, zda poškozený zbraň vidí, či nikoliv, se dozvěděl zřejmě až po udání místa, kam se má poškozený postavit. Soud nadto vzhledem ke shora uvedeným jiným rozporům mezi výpovědí poškozeného a dalšími důkazy nemůže brát verzi poškozeného za a priori pravdivou a verzi obžalovaného za nepravdivou. Podle soudu navíc otázka, zda poškozený mohl zbraň vidět, či nikoliv, není zásadní. Státní zástupce ve své závěrečné řeči uváděl, že poškozený se mohl o zbrani dozvědět buď tak, že ji zahlédl na místě udávaném obžalovaným, nebo tím, že k žalovanému

skutku skutečně došlo. Soud však poukazuje, že obžalovaný sám uvedl, že poškozenému řekl, že je příslušníkem policie; obecně známou skutečností je, že příslušníci policie jsou vybaveni služební zbraní. To, že nějakou takovou zbraní obžalovaný disponuje, si tak poškozený mohl dovodit právě z této informace. Nelze také odhlédnout od výpovědi svědka [příjmení], který uvedl, že poškozený, když jim událost oznamoval, uvedl, že obžalovaný mával touž pistolí, kterou měl svědek [příjmení] uloženou v pouzdře. Pistoli tedy poznal podle rukojeti, tedy podle části, kterou podle své verze vůbec vidět nemohl. O tom, že obžalovaný pistolí poškozenému vůbec nevyhrožoval, svědčí i poznámka svědka [příjmení], že poškozený mu tvrdil, že obžalovaný je policista a že mu nadával do cikánů. O zbrani se však podle svědka [příjmení] nezmínil. Vyhrožování střelnou zbraní by však muselo v poškozeném zanechat takový dojem, že by je určitě zmínil také. Pokud jde o mávání zbraní, kterou výslovně poškozený svědku [příjmení] zmiňoval, tak si těžko lze představit, že obžalovaný, „mává“ zbraní v otevřeném okně vozidla. Poškozený dále uvedl, že se domníval, že obžalovaný není policistou, že jde pouze o narkomana, který si na policistu hraje, a že pistole není pravá. Ani tomu dle názoru soudu nelze uvěřit. Je totiž vysoce nepravděpodobné, aby osoba, na níž někdo mívá čimkoliv, co připomíná střelnou zbraň (nadto pokud je útočником narkomana), odešla pro mobilní telefon a chtěla se vstříc útočníkovi vrátit a vše točit. V takové situaci totiž jen málokdo dovede vyhodnotit, zda jde o střelnou zbraň, či její napodobeninu, navíc jednání osob drogově závislých je nevyzpytatelné.

20.) Poslední rozpor mezi výpovědí svědka a dalšími důkazy je možné spatřit v jeho popisu samotného závěru popisovaného skutku. Poškozený uvedl, že obžalovaný z místa odjel, aniž by poškozený musel přeparkovat. To popírá nejen obžalovaný, ale též svědek [příjmení], který uvedl, že poškozený auto přeparkoval. Z protokolu o prověrce výpovědi svědka [příjmení] pak vyplývá, že auta poškozeného a svědka od sebe byla vzdálená pouze 130 cm; vozidlo obžalovaného o šíři 180 cm tedy mezi nimi nemohlo projet. Soud tedy na základě všech výše zmíněných rozporů vyhodnotil výpověď poškozeného jako nevěrohodnou. Obhajoba obžalovaného tedy nebyla provedeným dokazováním vyvrácena.

21.) Státní zástupce dále ve svém závěrečném návrhu uváděl, že žalované jednání je pro obžalovaného typické, což dovozoval z jeho předchozího kárného odsouzení. Soud uznává, že přestupky, za něž byl obžalovaný odsouzen, se do jisté míry shodují s žalovaným skutkem. Obou přestupků se obžalovaný dopustil vulgárními nadávkami na adresu jiných osob. V prvním případě byly doprovázeny urážkami s rasistickým podtextem, v druhém případě se zase obžalovaný snažil vymanit z policejní kontroly opakovaním, že on je také policista. Tyto důkazy však nesvědčí přímo o tom, že se obžalovaný dopustil právě jednání, které je mu kladeno za vinu. Uvedená odsouzení je však nutno podle § 2 odst. 6 trestního řádu posuzovat v kontextu dalších provedených důkazů. Soud měl k dispozici seznam kázeňských odměn a potrestání obžalovaného od roku 2010, z něž je zřejmé, že během 10 let byl kárně potrestán jen třikrát, za téže období byl však mnohokrát odměněn. Dále bylo soudu předloženo služební hodnocení z roku 2017. Jde tedy o hodnocení, které bylo vydáno ještě předtím, než se měl žalovaný skutek udát. Je tedy možné vyloučit, že by nadřízení obžalovaného jeho výsledky upravovali z profesní kolegiality. Podle závěrů tohoto hodnocení byla práce obžalovaného hodnocena standardně, místy až nadstandardně dobře. Soud se podrobněji zabýval též hodnocením oblastmi, z nichž je možné vyčíst schopnost sebeovládání obžalovaného a jeho chování k ostatním. V těchto oblastech je výkon obžalovaného hodnocen jako nadprůměrně dobrý, obžalovaný je podle hodnocení odolný proti zátěži a schopen zachovat i při vyhocených zákrocích chladnou hlavu. Jeho chování k ostatním bylo hodnoceno jako slušné a taktní. Uvedené přestupky tak byly skutečně jen ojedinělými excesy obžalovaného, z nichž se již zřejmě poučil. Obžalovaný navíc uvedl – a soud nemá důvodu mu nevěřit –, že v předmětné době se blížila chvíle, kdy mu bude moci být přiznána renta. Ta by mu však nebyla přiznána v případě, že by se dopustil nějakého pochybení ve spojitosti se svou příslušností k policejnímu sboru. Obžalovaný tak byl motivován své jednání

ve zvýšené míře ovládat. Ani z těchto okolností uváděných státním zástupcem tak nelze dovozovat, že by se obžalovaný žalovaného skutku dopustil.

22.) Nakonec se soud zabýval otázkou, zda jednání, které soud za prokázané má, nenaplnuje znaky některého trestného činu. V řízení bylo prokázáno, že obžalovaný se sice nedopustil skutku, který mu byl kladen za vinu, nicméně jeho chování vůči poškozenému nebylo ukázkové. Sám obžalovaný uznal, že poškozeného vulgárně osočoval (uvádí však, že podobně jednal poškozený vůči němu). V úvahu tak připadalo posouzení tohoto jednání jako přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, případně jako přestupku. Jednání však podle soudu nedosahovalo ani intenzity přestupku. Obžalovaný uvedl, že jeho jednání nepřerostlo obvyklé vulgární chování řidičů ve stresových situacích. Svědek [příjmení] uvedl, že žádné vulgární výrazy od obžalovaného nezaznamenal, jeho slova tedy nebyla slyšet ani na vzdálenost několika metrů. Celý incident podle všech zúčastněných trval nejdéle minutu.

23.) Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem soud rozhodl, že obžalovaného zproštíuje obžaloby podle § 226 písm. a) trestního řádu, neboť se nestal skutek, který je předmětem obžaloby.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný a jeho zákonný zástupce pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat takový rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Odvolání musí být ve lhůtě do osmi dnů ode dne doručení rozsudku nebo v delší lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně dle § 251 tr. řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán, a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které mu předcházelo.

Státní zástupce je povinen uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Odvolání nemohou podat osoby, které se tohoto práva výslovně vzdaly.

Praha 6. srpna 2020

JUDr. et Mgr. Lenka Haštabová PhD.
soudkyně